

Нѣколко дѣня слѣдъ това, новиятъ министръ на полицията дойде въ тъмницата за да направи обикновенъ прегледъ; тогава той запитваше всѣкого, а че и насъ, за причинитѣ, споредъ които сж ни затворили. Едничката наша молба бѣше тая, щото работитѣ ни да се разгледатъ, и честта ни да се опредѣли. Когато нашата дошълъ въ стаята на Борковски, тойзи му разказалъ нѣщо за своята работа, и при това го замолилъ, да му дозволи, да му поднесе писменна молба, въ която да изложи своята защита и своитѣ искания.

Като си отиде нашата, Борковски ме намѣри, и ме замоли, да му помогна за написването на неговото прошение, като ми каза, че колкото добръ и да говори Френски, той пакъ не е толкозъ вѣщъ за писане и правописанье. Азъ му се обещахъ, и той ме поведе въ стаята си, да ми расправи за работата си, че като схвана добръ положението му, да напиша прощението.

Като се качихъ по ступената стълба, влѣзохме въ единъ малкъ, мраченъ ходникъ, и на лѣво стѣпнихме въ малката му, тъмна стая. На срѣдата бѣше зинжала голѣма дупка, срѣдъ ступенитѣ гнили дъски, а отъ долу, отъ зимникътъ удряше тежка воня. До стѣпната имаше единъ нискъ, бѣденъ одъръ. Ние сѣднахме на него, запалихме цигаритѣ си, и г. Борковски захвана ето какъ:

„Азъ съ пълно право считахъ си за особена честь това, гдѣто успѣхъ да остана въ Цариградъ, като осѣщахъ въ себе едно неизвѣстно предчувствие, че на една толкозъ коррумпирана почва, каквато е Цариградъ, ще може пакъ да се оперира, и ще се намѣри храна за мойтъ немирень и дѣятелень нѣравъ, както и случаи за мойтъ авантюристски занаятъ.

И наистина, още въ първитѣ дни на затворѣтъ ни въ „долната тъмница“, повика ме Хюсни-паша и